

Հովհաննես Թումանյան

Վատ օրեր

Յուրտ է, իմ ընկե՛ր, ու հողմ ահագին.
Սև թևերը լայն փրռած մեր գրլխին
Որոտում է խուլ երկինքը խավար.
Դեռ ու դեն ցրրված ամպերն հողմավար

Փընտրում են, ասես, մի տեղ, օթևան,
Մոլորված մարդու մըտքերի նըման:

Այս խավար, ճընշող, ցուրտ մըթնոլորտում
Հանգիստ չեն, ընկե՛ր, նաև իմ հոգում
Իմ վեհ ցընորքներն, իմ տենչերն աննենգ.

Նույնպես հալածված՝ նըրանք էլ երբեք
Չեն կարողանում գըտնել ապաստան,
Երկընթի ցրրված ամպերի նըման:

1892